

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA UMBLĂRII PE APĂ ȘI POTOLIREA FURTUNII

DUMINICA A 9-A DUPĂ RUSALII

(Umblarea pe mare –
Potolirea furtunii)

SF. MC. AGATONIC
ȘI CEI ÎMPREUNĂ CU EL

Mântuitorul văzând aceasta, s-a retras în pustietate ca să se roage și a obligat pe Apostolii Săi să urce în corabie și să treacă din nou Marea Galileii în părțile Ghenizaretului. Dar de ce a refuzat Iisus să fie rege? Pentru că El n-a venit în lume ca să guverneze lumea, ci să o elibereze din moarte și din suferințe. A refuzat onoruri omenești pentru că știa că sunt trecătoare și nesincere. De obicei, oamenii adulează pe cei care au funcții înalte, cu scopuri meschine. De aceea, nici Apostolii nu prea au înțeles minunea înmulțirii pâinilor și, din acest motiv, El i-a silit să urce în corabie.

Dar în timpul nopții s-a produs o mare furtună. Și de departe văzându-i Domnul, I s-a făcut milă de ei căci a observat că lupta lor era inegală și puterile lor erau foarte limitate, de aceea a luat inițiativa și a venit la ei mergând pe mare ca pe uscat. Și în mijlocul nopții, a furtunii, a fricii care se naște în astfel de situații, Apostolii văzându-L au strigat, crezând că este o fantomă, dar El le-a răspuns: „Eu sunt, îndrăzniți, nu vă temeți!” Hristos nu așteaptă ca ei să-L cheme, ci atunci când știe că aceștia sunt într-o mare primejdie, vine în ajutorul lor.

Acest prilej era binevenit pentru că el va întări credința Apostolilor, care vor descoperi chipul veșnic și netrecător al dumnezeirii Sale. Apele învolburate, purtate de furtună, oglindesc criza spirituală prin care ei treceau. Osteneala Apostolilor fără Hristos ar fi fost zadarnică și fără sens. Dar Mântuitorul le-a spus: „Eu sunt, nu vă temeți!” iar Petru, recunoscându-L, I-a zis: „Dacă ești Tu, spune-mi să vin pe mare” și

Astăzi ne aflăm în Duminica a 9-a după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Matei, capitolul 14, care este o continuare a ceea ce s-a petrecut în pustietatea de dincolo de Marea Galileii, când Mântuitorul a săturat cu cinci pâini și doi pești o mulțime mare de oameni. Sfântul Evanghelist Ioan ne spune că în acel moment mulțimea a dorit să-L facă rege pe Iisus pentru că au văzut că le poate fi ușor îndeplinită orice dorință de a mânca și a se sătura.

Domnul i-a poruncit: „Vino”!

În cererea lui Petru recunoaștem ușor impetuozitatea marelui Apostol care în orice împrejurare se oferă să înfrunte primejdiile. Dragostea lui pentru Mântuitorul Iisus Hristos îl făcea să-L întâmpine așa cum o va face după Înviere, când de pe malul aceleiași Mări a Galileii se va arunca în apă, spre a veni primul la El. Petru a arătat mereu spirit de inițiativă, de aceea Domnul îl iubea, însăși ideea de a-I cere lui Iisus să-l cheme pentru a merge pe apă, constituie dovada unei încrederi nelimitate în puterea lui Hristos, dublate de capacitatea de a se desprinde de pământ, eliberându-se de povara legilor fizice. Semnul cerut de Petru va avea darul să descopere multe semnificații tainice, care se vor descoperi treptat. Pe Marea Galileii, Domnul și-a arătat slava și dumnezeirea Sa, pentru că această corabie despre care s-a vorbit astăzi este simbolul Bisericii.

Corabia Bisericii este astăzi asaltată de multe valuri și furtuni. De două mii de ani Biserica străbate istoria și furtunile pe care totdeauna le biruiește, pentru că Însuși Mântuitorul, Care este Capul Bisericii și Cel Care o conduce, mereu potolește marea și furtunile vieții. Atâția persecutori care și-au pus în gând să distrugă Biserica n-au reușit, pentru că Biserica este întemeiată de Hristos și în ea găsim iertarea păcatelor și eliberarea de încercările vieții, pentru că El Însuși a zis: „pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (Matei 16, 16)! „Îndrăzniți, nu vă temeți, Eu sunt” sunt cuvintele Mântuitorului care ne cheamă, ne încurajează să pășim către comuniunea cu El și cu sfinții, iar atunci când Îl chemăm în rugăciune: „Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă”, El ne răspunde: „după credința voastră, fie vouă”! ✦

Părintele Adrian Chiriță

SFINȚII MUCENICI ADRIAN ȘI NATALIA

Drumul de la dragoste la martiriu

„O, sfinților mucenici ai lui Hristos, Adrian și Natalia, fericiți soți și purtători de chinuri străluciți. Auziți-ne pe noi cei ce ne rugăm cu lacrimi, venind la biserică, rugați-L pe Stăpânul cel milostiv, Domnul nostru Iisus Hristos, să ne dăruiască nouă tuturor: pace în familie, sănătate trupească și sufletească, mântuirea sufletului, ca întotdeauna să-l cântăm Lui: Aliluia.”

Condac 13 - Acatistul Sfinților Mucenici Adrian și Natalia

Răsfoind calendarul săptămânii ce urmează, n-ai cum să nu fii cucerit de viețile a doi mucenici prăznuiți pe 26 august, soț și soție, care au trăit pe vremea împăratului prigonitor Maximian. Este una din cele mai mărețe povestiri despre o soție ce-și îndeamnă soțul să sufere mucenicia. Este o pildă supremă de credință neclintită și de dragoste, căci ea știe că scurta pierdere a soțului aici, pe pământ, pentru Hristos, înseamnă a-l dobândi din nou, de-a pururea, în împărăția cerurilor.

Sfinții Adrian și Natalia au trăit în Nicomidia. Adrian, pretor al Nicomidiei, era păgân, iar Natalia era creștină. În timpul unei persecuții, Adrian are o revelație, căci văzând curajul a 23 de bărbați creștini întemnițați și torturați pentru Hristos, tânărul ce împlinise numai de 28 de ani alege să devină creștin.

Aflând împăratul cele întâmplate, nu se poate opri să nu-l întrebe pe Adrian: „Ți-ai ieșit din minți?”. Dar Adrian răspunde cu seninătate: „Nu, abia acum mi le-am aflat”. Drept pentru care este și el aruncat în temniță alături de cei 23 de bărbați.

Adrian era căsătorit de numai 13 luni cu Natalia, o tânără frumoasă și de bun neam, care era creștină. Probabil că dragostea acesteia pentru Adrian era mare din moment ce ea s-a căsătorit în vremuri de prigoană cu un păgân. Cu siguranță dorea să-l aducă și pe Adrian la credința creștină. Așa se face că, aflând Natalia de la unul din slujitorii lor că soțul ei este întemnițat pentru „numele unuia, Hristos” vede aici mâna lui Dumnezeu spre a-l aduce la credința cea adevărată pe Adrian. Natalia aleargă degrabă la închisoare și-l îmbărbătează pe Adrian și pe ceilalți creștini pentru a nu ceda în fața chinurilor și a morții.

Înainte de a fi omorât, Adrian primește îngăduința să meargă acasă spre a-și lua rămas bun de la soție și familie. Natalia, crezând că soțul ei s-a lepădat de credința în Hristos și de aceea a și fost eliberat se întristează și degrabă încuie ușile spre a nu-i permite lui Adrian să intre în casă. Aflând însă scopul venirii sale, îi deschide ușa soțului, îl îmbrățișează, iar apoi îl conduce chiar ea la temniță. Viețile sfinților ne spun că în ultima parte a

detenției numai el a fost torturat, căci ceilalți suferiseră crunte chinuri, iar trupurile lor erau numai răni. Se spune că Natalia își va tunde părul capului ei, se va îmbrăca în haine bărbătești și astfel intră în temniță pentru a le ușura creștinilor suferințele. Asemenea ei fac și celelalte soții ale creștinilor din închisoare.

Natalia își îmbărbătează soțul în suferință spunându-i: „Scurte sunt caznele, dar cele ce urmează sunt fără de sfârșit; scurtă este suferința, dar

slava muceniei veșnică. Suferă durerea numai puțină vreme și curând te vei bucura cu îngerii.”

După lungi torturi, împăratul poruncește ca brațele și picioarele mucenicilor să fie zdrobite cu ciocanul pe nicovală. În aceste chinuri și-au dat duhul cei 23 de creștini și Adrian. Apoi împăratul ordonă ca rămășițele pământești ale mucenicilor să fie arse în cuptor. În vâlvătaia acestuia vrea și Natalia să se arunce, dar ostașii o opresc. Și prin minune pornește o ploaie ce stinge acel cuptor. Trupurile martirilor au fost luate de creștini spre a fi duse în Bizanț și îngropate acolo. Iar Natalia avea cu ea un braț al soțului ei. Apărându-i în vis, Adrian o vestește pe Natalia că în curând se vor întâlni. Natalia urcă și ea în corabia ce-i ducea pe creștini în Bizanț. Ea însă fugea și de un nobil din anturajul împăratului, care văzând frumusețea Nataliei și-o dorea de soție. Așadar Natalia fuge, dar dușmanii adevărului doreau să întoarcă corabia în Nicomidia. Apărând Adrian în fața corabiei, îi îndeamnă pe marinari să-și continue drumul. Această apariție o bucură peste măsură pe Natalia, căci înțelege că martiriul soțului ei l-a făcut pe Adrian mare în împărăția lui Dumnezeu.

Și iată Natalia ajunge în Bizanț, îngroapă cu cinste moaștele soțului ei alături de celelalte și, ațipind puțin lângă mormântul lui, își dă și ea sufletul, alăturându-se soțului ei în împărăția lui Dumnezeu. ❖

Rugăciune pentru înțelegerea în familie, către Sfinții Mucenici Adrian și Natalia

O, sfințită pereche, Sfinților Mucenici Adrian și Natalia, fericiților soți și vitejilor pătimitori! Auziți-ne pe noi, care ne rugăm vouă cu lacrimi, și trimiteți asupra noastră toate cele de trebuință sufletelor și trupurilor noastre, și rugați-L pe Hristos Dumnezeu să ne miluiască și să facă cu noi după îndurările Sale, ca să nu pierim în păcatele noastre. Așa, Sfinților Mucenici, primiți glasul rugăciunii noastre, și izbăviți-ne cu mijlocirile voastre de foamete, de molimă, de cutremur, de potop, de foc, de grindină, de sabie, de năvălirea celor de alt neam și de războiul cel dintre noi, de moartea năprasnică și de toate nevoile, necazurile și bolile, ca pururea fiind întăriți cu rugăciunile voastre să preaslăvim pe Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, dimpreună și Celui Fără de început al Său Părinte și Preasfântului Duh, în vecii vecilor. Amin ❖

SFÂNTUL MUCENIC FANURIE

Sfântul Fanurie s-a născut în Grecia, se pare în insula Rodos, dar nu se știe când.

În secolul al XIV-lea, cu ocazia unor săpături făcute pentru ridicarea zidurilor fortăreței din Rodos, sub lespezile unei biserici aflate în ruină s-au aflat mai multe icoane. Una singură, înfățișând un tânăr ostaș, care ținea în mâna dreaptă o cruce și o lumânare, era intactă. În jurul icoanei erau reprezentate 12 scene din martiriul său.

Episcopul locului, Nil (1355-1369), a descifrat inscripția de pe icoană: „Sfântul Fanurie”.

Iar moaștele Sfântului au fost descoperite de niște păstori în jurul anului 1500. Aceștia văd pe vârful unui munte unde își pășteau oile o lumină care nu se stingea. Au crezut că acolo era o comoară. Dar ajungând la locul unde strălucea lumina, dau de o peșteră unde se aflau moaștele Sfântului și află alături de acesta o piele de animal pe care era scrisă viața mucenicului.

Sfântul Fanurie provenea dintr-o familie păgână bogată, foarte numeroasă, având încă 12 frați, dintre care el era cel mai mare. Cel mai probabil a studiat filosofia și alte științe ale timpului său.

Pe când avea 12 ani, tatăl lui, care se ocupa cu comerțul, a murit. Tovarășii de negustorie au cerut de la familia lui niște închipuite datorii, lăsându-i într-o sărăcie lucie. Singură, cu 13 copii, pentru a-și întreține familia mama sfântului a fost nevoită să danseze și să cânte noaptea în locuri rău famate. Cei 13 băieți vedeau în fiecare zi cum mama lor, îmbrăcată în haine ponosite, plângea și se ruga. Povestind unui prieten că viața mamei sale este sfântă, acesta l-a sfătuit pe Fanurie să o urmărească unde pleacă în timpul nopții. Fanurie a văzut că noaptea mama se îmbrăca în veșminte strălucitoare și intra într-o casă de unde se auzeau cântări de petrecere. Acolo, cu lacrimi pe obraz, mama mucenicului cânta și juca. Fanurie s-a apropiat și, intrând, a strigat tare: „Mamă!” La glasul copilului, femeia, înspăimântată că a fost descoperită de fiul ei, a căzut jos.

Mâhnit, Fanurie se îmbarcă pe o

corabie și ajunge într-un loc pustiu. Acolo este botezat. După un timp, revine în orașul natal și află că mama sa murise chiar atunci când Fanurie o descoperise în local, iar frații săi se împrăștiaseră prin lume.

Intorcându-se în pustie, Fanurie viețuiește acum după regulile pustnicești. Viața sa ascetică i-a adus mult spor duhovnicesc: animalele din preajmă deveneau blânde, iar oamenii care cereau rugăciunea lui se tămăduiau de neputințele lor. Era des chemat din pustie în cetate pentru a vindeca neputințele și bolile oamenilor. Plin de bunătate față de săraci, orfani și văduve, cu gândul la mama și frații lui, sfântul nu a lăsat niciodată rugămintele oamenilor neascultate. Cu rugăciunea lui a dăruit vedere orbilor, a făcut pe muți să vorbească, surzii și-au recăpătat auzul.

Un an de zile a mers în toată cetatea mângâind pe oameni, botezându-i și învățându-i dreapta credință. Dar, răuvoitorii mincinoși, care furau din vistieria cetății, l-au pârât pe sfânt dregătorului cetății, spunându-i acestuia că Fanurie vrea să-l înlăture din dregătorie. Auzind de răutatea oamenilor, Fanurie părăsește cetatea, iar cei tămăduiți de el plâng după el.

În orașul în care a ajuns, cel exilat a săvârșit aceleași fapte minunate. Și istoria s-a repetat. Sfântul a trebuit din nou să ia calea pribegiei. Pleacă, se pare, spre Egipt. Aici, fiica împăratului căzuse grav bolnavă, fiind pe moarte. Cunoscând fama tânărului care venise

de curând în țară, una din slugi îl aduce pe sfânt la palat să o vindece pe fata stăpânului său. Venind la palat, sfântul află că fata deja murise. Fanurie este dus în camera fetei și poruncește ca să intre acolo numai părinții fetei. Lăcrimând, începe să se roage și, după lungi rugăciuni, o rază străluci deasupra moartei. Sfântul o luă de mână pe fată și îi zise: „În numele lui Hristos Iisus Cel răstignit, scoală-te și vino înapoi la părinții tăi!”. Iar tânăra se ridică în picioare, strigând: „Mare este Dumnezeu lui Fanurie”. Drept răsplătă pentru tămăduirea fiicei sale, împăratul a vrut să-i dea lui Fanurie jumătate din împărăția sa, dar el a cerut doar eliberarea tuturor celor întemnițați.

Văzând smerenia Sfântului, împăratul, împreună cu supușii lui, au cerut botezul creștin. Dar vracii și vrăjitorii de la curte l-au făcut pe împărat să-l dușmănească pe sfânt. Astfel, Fanurie, care avea numai 19 ani, este dat pe mâna chinuitorilor. După multe torturi, înainte să primească pedeapsa capitală, se roagă așa: „Doamne, Dumnezeule, Cel ce ai miluit pe cei care au strigat către Tine, fă ca tot cel ce va face o turtă cu ulei și zahăr sau o plăcintă și o va da săracilor să fie ascultat în orice durere dreaptă va avea. Aceasta să fie pentru iertarea păcatelor mamei mele, care a murit păcătoasă”. Atunci s-a auzit glasul Domnului: „Fie, Fanurie, după cuvântul tău și tot cel ce te va chema pe tine în ajutor să fie ascultat de Mine și tu vei fi ajutorul celor din nevoi”. La auzul glasului, mulți necredincioși care se ridicaseră împotriva lui au cerut să fie botezați. Dar Sfântul nu avea apă pentru botez. Atunci s-a rugat ca peste toți care doresc botezul să se pogoare ploaie din cer. Și minunea s-a petrecut. Au fost creștinați și călăii aleși pentru execuție, care acum nu mai doreau să-l ucidă pe Sfântul Fanurie. Însă el i-a rugat să împlinească porunca împărătească, făgăduindu-le că vor fi și ei alături de el în rai. După ce i-a fost tăiat capul, în loc să curgă sânge, de la gâtul mucenicului a curs lapte, iar capul lui a mers în jurul trupului grăind: „Așa cinstește Hristos pe cei ce cred în El!”

Pomenirea Sfântului se face la 27 august și mulți creștini, potrivit ultimei rugăciuni a mucenicului, fac în ziua prăznuirii lui nouă turte pe care le împart săracilor, iar după ajutorul primit de la sfânt fac o plăcintă mai mare, dăruită celor lipsiți, ca mulțumire adusă lui. ❀

GHERON IOSIF ISIHASTUL DIN SFÂNTUL MUNTE ATHOS

Anul trecut, pe 9 martie 2020, Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice a înscris oficial în calendarul Bisericii pe Sfinții Iosif Isihastul (Gheron Iosif) – cu zi de prăznuire 28 august – Efreim Katunakiotul și Daniil Katunakiotul.

tânărul Francisc a plecat la vârsta adolescenței să lucreze în portul Pireu, iar apoi s-a înrolat în armată. După împlinirea stagiului militar, a întâlnit în Atena pe un monah aghiorit de la o chilie din Kareia, pe care l-a rugat să îl ia cu sine atunci când se va întoarce în Sfântul Munte Athos. A împărțit toată averea sa săracilor și celor din casa lui și a luat hotărârea definitivă de a pleca în Sfântul Munte.

Venit la Athos la vârsta de 23 de ani, hrănindu-se cu istorisirile despre marii asceți, a căutat imediat un părinte duhovnicesc care să-l învețe rugăciunea inimii. Însă nu a găsit pe nici unul. După o scurtă ședere la Katunakia, alături de bătrânul Daniil, a plecat spre Vigla, în apropiere de peștera Sfântului Atanasie Athonitul. În acest răstimp a cercetat multe peșteri și locuri unde au trăit cuvioși athoniți. În cele din urmă, s-a întâlnit cu Părintele Arsenie, care va deveni împreună-nevoitor cu dânsul, și a aflat că împărtășesc aceeași dorință de isihie, așa că au hotărât să găsească un Stareț încercat. L-au găsit pe Starețul Efreim Dogarul, și s-au așezat într-o colibă sărmană și dărăpănată de la Schitul Sfântului Vasile. Stăteau în colibă numai în timpul celor mai reci luni de iarnă; în restul anului, vreme de aproape zece ani, au stat

în peșterile de piatră din stâncile Athosului, hrănindu-se cu puțină pâine uscată și dedicându-și tot timpul rugăciunii.

În luna ianuarie a anului 1938, bătrânul Iosif împreună cu părintele Arsenie au plecat de la schitul Sfânta Ana Mică, într-un loc depărtat și ascuns în munți. Aici au zidit un paraclis în cinstea Sfântului Ioan Botezătorul, precum și trei mici chilii. În cei aproape 13 ani de ședere la Sfânta Ana, în jurul părintelui Iosif Isihastul s-au adunat deja 7 nevoitori.

Sfântul Iosif nu și-a îngăduit niciodată odihnă în nevoie, în ciuda unei sănătăți șubrede ce l-a adus treptat într-o stare de semi-paralizie. Cu toate acestea, pentru că ucenicii săi mai tineri nu puteau îndura asprimea peșterilor, în iunie 1951 a decis să-și mute obștea într-un loc mai accesibil, la Schitul Nou.

Aici, după puțină vreme, pe 15 august 1959, și-a dat sufletul lui Dumnezeu ca un adevărat mucenic.

De-a lungul vieții, pentru jertfa sa, Dumnezeu i-a dat multe daruri duhovnicești: vederea luminii, vedenii minunate, înaintevedere și cunoașterea gândurilor. După adormirea sa, Sfântul Duh a dat mărturie de prezența Sa în el, rămășițele sale răspândind bună mireasmă. (*doxologia.ro*) ❖

Sfântul Cuvios Iosif Isihastul a fost unul dintre cei mai remarcabili nevoitori athoniți ai secolului XX. Datorită ucenicilor săi, care au transmis și au pus în practică învățătura și modul său de viață în comunități din ce în ce mai mari, el poate fi considerat pe bună dreptate principalul autor al actualei restaurări a tradiției rugăciunii inimii din Muntele Athos.

Cuviosul Iosif Isihastul s-a născut în anul 1898 în Insula Paros (Arhipelagul Ciclade) din Grecia, fiind botezat cu numele de Francisc. Orfan de tată încă de mic,

Rugăciunea Sfântului Iosif Isihastul la Maica Domnului

Odată, pe când inima lui se primejduia să plesnească de durere, a mers din nou în bisericuța sa și a început să se roage cu multe lacrimi la Maica Domnului și să sărute icoana ei din catapeteasmă. Căuta scăpare la ea, de vreme ce ea însăși îi spusese să-și aibă nădejdea în ea.

La un moment dat a obosit și s-a așezat în strană. Deodată icoana ei din catapeteasmă a strălucit și chipul ei a devenit de mărime naturală. Acum nu mai era o icoană, ci un chip viu. Maica Domnului i s-a arătat în mărime naturală. Era atât de frumoasă și de luminoasă, încât nu putea să o privească, pentru că Dumnezeiescul Prunc pe Care Îl ținea strălucea ca soarele. L-au umplut cu atâta dragoste de Dumnezeu, încât nu-și mai simțea greutatea trupului; ieșise cu totul afară din sine și doar stătea și contempla. Atunci Maica Domnului l-a sărutat, iar el s-a umplut de o negrăită bucurie și mireasmă.

- Nu ți-am spus să-ți ai nădejdea întru mine?, i-a spus ea cu o voce mai dulce decât mierea. De ce deznădăduiești?

Și și-a întins spre el mâna în care Îl ținea pe Preadulcele Iisus, dar el, din pricina uimirii, a rămas nemișcat. Atunci S-a apropiat de el Pruncul cel ceresc și l-a mângâiat pe față, iar el l-a sărutat mânuța, care părea a fi vie. Sufletul său s-a umplut atât de mult de dragostea lui Dumnezeu și de Lumină, încât n-a mai putut să stea pe picioare și s-a prăbușit la pământ. Atunci Împărăteasa a toate a intrat iarăși în icoana ei, lăsând în urmă dumnezeiasca ei mângâiere și o negrăită mireasmă. Starețul, când și-a revenit, a sărutat locul unde stătuse Maica Domnului. Acel loc a răspândit mireasmă mult timp după aceea. „Am simțit mânuța moale a lui Iisus al

nostru”, spunea mai târziu Starețul Iosif, minunându-se de negrăita pogorâre a lui Hristos către nevrednicia sa.

Mărturisea că astfel de vedenii sunt trăirea și simțirea unei alte vieți, negustate de către cei ce nu le cunosc. Și mai spunea că oricât s-ar strădui cel care a avut astfel de vedenii să descrie ce a simțit, niciodată nu va putea să-i facă pe ceilalți să înțeleagă, ci doar va face o descriere în parte. De vreme ce nici Pavel nu putea nu numai să descrie ce a văzut la al treilea Cer, dar nici el însuși nu înțelegea răpirea sa. (*Arhim. Efreim Filotheitul - Starețul meu Iosif Isihastul*) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22-29 AUGUST 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 25.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 27.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 28.08	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 29.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) (†) Tăierea capului Sf. Prooc Ioan Botezătorul - Utrenia, Sfânta Liturghie